

Arrest

nr. 135 592 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. COENEGRACHTS, die loco advocaat P. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 maart 2014 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die op 20 maart 2014 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, betreft de eerste bestreden beslissing.

1.2. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 7 maart 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing, die op 20 maart 2014 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Over de onontvankelijkheid

2.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

2.2. De Raad merkt op dat – zoals tevens reeds in de beschikking werd gesteld – verzoeker geen middel heeft ontwikkeld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing. Het betoog van verzoekende partij ter terechtzitting, weergegeven in punt 3.4. vermag geen afbreuk te doen aan deze vaststelling. Het gegeven dat beide bestreden beslissingen dateren van dezelfde datum houdt niet in dat middelen die uitsluitend ontwikkeld werden ten opzichte van de eerste bestreden beslissing ook gelden voor de tweede bestreden beslissing. Voorts ziet de Raad niet in op welke wijze het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten *“het voeren van de procedure op grond van artikel 9bis onmogelijk maakt”*. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg dient er niet te worden ingegaan op de door verweerder in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wegens een gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel van zijn verzoekschrift de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.”* In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 22 oktober 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoeker richt op 27 oktober 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten mee*

aanvecht omdat deze beslissing werd genomen op dezelfde datum als de eveneens aangevochten beslissing die werd genomen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en omdat het bestaan van het bevel om het grondgebied te verlaten het voeren van de procedure op grond van artikel 9bis onmogelijk maakt. De voorzitter wijst erop dat de argumentatie in het verzoekschrift enkel is gericht tegen de beslissing op grond van artikel 9bis en niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dat een eventuele vernietiging van de beslissing op grond van artikel 9bis niets zou wijzigen aan de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

3.5. Verzoeker brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven voor wat betreft de middelen die opgeworpen werden tegen de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA